

CHARLOTTE JACOBI

SESTRY
Douglasové

TATRAN

SESTRY
Douglasové

CHARLOTTE
JACOBI

SESTRY
Douglasové

TATRAN

Z nemeckého originálu Charlotte Jacobi: Die Douglas Schwestern,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Piper Verlag GmbH, Mníchov 2020,
preložila Zuzana Kováčiková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5308. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Leoš Dóra – KACHNA, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Ivana Fábryová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba Leoš Dóra – KACHNA, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohorelice.

Preklad diela finančne podporil Literárny fond.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2020 Piper Verlag GmbH, Mníchov/Berlín

Translation © Zuzana Kováčiková 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1238-0

PROLÓG

1894

Marie Carstensová zdvihla svoj citlivý noštek k hamburskej letnej oblohe a zhlboka sa nadýchla. Tolko vôní! Cítila korenie, kávu, šíry svet, kvety, dobrodružstvo a slobodu. V ten teplý júlový deň roka 1897 ju pani Fehlingová, ktorá pracovala u Carstensovcov ako kuchárka, vzala so sebou na nákupy. Jedenásťročná Marie nemohla uveriť svojmu šťastiu: ráno jej prehnane úzkostlivá nevlastná matka oznámila, že musí ísť s jej mladšou sestrou Annou k lekárovi a za ten čas na ňu dohliadne kuchárka. Pre Marie to znamenalo niekoľko hodín bez prísnych ustráchaných pohľadov.

Odile Carstensová sa stále niečoho bála. Najradšej by dievčatá nespustila z očí, preto sa Marie niekedy cítila ako v zlatej klietke.

Na vlastnú matku sa nepamätala, tá totiž krátko po narodení o dva roky mladšej Anny zomrela na cholera. No pozornejšia a ustráchanejšia ako Odile, s ktorou sa Heinrich Carstens oženil rok po smrti prvej manželky, nemohla byť žiadna biologická matka. Odile len nedávno pani Fehlingovej prikázala, aby každé

jedlo varila tak dlho, kým to nezničí všetky baktérie. Marie vedela, že baktérie nevidno, no aj tak podvedome pátrala po drobných zvieratkách. Jedlo pani Fehlingovej však bolo také chutné, že po pár sústach na baktérie zabudla.

Z myšlienok ju náhle vytrhol nepríjemný zápach. Mimovoľne pokrčila nos. Nečudo: dorazili na rybí trh. Marie mala rada tamojší čulý ruch a dobrodružstvá, ktoré mohla rybárom vyčítať z tváří. Zápach rýb, najmä keď už neboli najčerstvejšie – na to Marie rýchlo prišla –, sa jej pozdával už menej. Mŕtve tvory s lesklou šupinatou kožou a prázdny pohľadom ju desili. Keď si predstavila, že neskôr bude mať rybu na tanieri, zdvihol sa jej žalúdok. Rýchlo odvrátila pohľad – a zrazu hľadela do krásnej tváre elegantne oblečenej asi dvadsaťpäťročnej dámy, ktorá zastala vedľa nej. Zároveň zacítila jej vôňu. Voňala priam magicky. Vanilkovo. Vanilkou voňal aj ockov fajkový tabak. Nevedela sa tej vône nabažiť, najmä keď bol ocko dlhšie preč. Signalizovala, že Heinrich Carstens je doma a ony dve s Annou už nie sú vystavené obavám nevlastnej matky bez otcovho vyvažujúceho pôsobenia.

Marie rozpoznala okrem vanilky vo vône cudzej dámy aj ruže. A ešte niečo zvláštne, čo nevedela identifikovať.

„Vy ale krásne voniate,“ vykĺzlo jej a žiarivo sa na ňu usmiala.

„Marie,“ napomenula ju sucho kuchárka. „Mysli na matkine slová: Nemáš sa rozprávať s cudzími!“

Dievča zahanbene sklopilo zrak.

„To je v poriadku,“ upokojila ich kráska. „Tú malú poznám. Maria Carstensová, však? Môj manžel a tvoj otec sú obchodní partneri.“

„Nikto mi nehovorí Maria, všetci ma volajú Marie.“

Pani Fehlingová sa lepšie prizrela mladej dáme a konečne ju spoznala. „Ach, pani Kolbeová... Milostivá pani, prepáčte mi moju nepozornosť!“

Kuchárka väčšinou vystupovala sebedovome, no Marie si všimla, aká jej je celá situácia neprijemná. Ani Marie pani Kolbeová nespoznala, nikdy predtým si ju nevšimla. Niet sa čo čudovať. Keď sa otcovi občas podarilo presvedčiť nevlastnú matku, aby usporiadali recepciu alebo pozvali priateľov na čaj, Odile dovolila dievčatám, aby sa krátko zvitáli s hosťami, a hneď potom ich poslala do ich izby.

„Pamätáš sa na mňa, Marie?“ spýtala sa pani Kolbeová a Marie rozpačito pokrútila hlavou.

„To nič. Ani ja by som si na tvojom mieste nepamätala všetkých tých dospelých. Ale teší ma, že sa ti páči moja vôňa. Je to parfum. Niektoré dámy – aj niektorí páni – sa ním striekajú, aby pekne voňali. Je to niečo podobné ako mydlo. Môj muž ich vyrába. Tiež voňajú, hoci nie tak výrazne ako parfum.“

Marie sa úkosom pozrela na kuchárku, aby sa uistila, či je v poriadku, ak bude pokračovať v rozhovore s tou milou dámou. Kuchárka sa na ňu povzbudivo usmiala. „Výrobky pána Kolbeho dobre poznáš,“ povedala. „Čínske nebeské mydlo používaš každý deň.“

„Áno,“ zvolala Marie. „Vonia nádherne. Vždy keď si umyjem ruky, dlho k nim privoniavam.“

„To je milé,“ usmiala sa Berta Kolbeová. Potom jej niečo napadlo. „Ak chceš, môžeš mi robiť spoločnosť. Potrebujem novú vôňu a práve som na ceste do parfumérie. Možno by sme našli niečo pekné aj pre teba.“

Marie sa rozbúchalo srdce, vždy túžila vidieť parfumériu zvnútra, ale nevlastná matka jej to nikdy nedovolila. Obchod plný krásnych vôní! Prosebné sa pozrela na pani Fehlingovú. „Smiem?“

Kuchárka váhala. „Nuž, ja neviem. Vlastne by som najskôr mala požiadať o dovoľenie svojich pánov.“

„Som si toho vedomá,“ súhlasila Berta Kolbeová. „To isté by

som očakávala od svojho personálu. Ale Mariiných rodičov dobre poznám a som si istá, že jej *otec* – to slovo nápadne zdôraznila – „by nebol proti. Keď sa raz človeku naskytne príležitosť, mal by ju využiť.“

Marie nevedela prečo, ale mala pocit, akoby sa rozhovor zrazu odohrával na inej úrovni. Už viackrát si všimla, že keď dospeli niečo povedali, súčasne vyslali nevyslovený odkaz. Vtedy hovorili inak, akoby naliehavejšie, a vymieňali si veľavravné pohľady.

Vie pani Kolbeová, aká je ich nevlastná matka úzkostlivá a že ich nikam nepúšťa? Preto spomenula iba otca a povedala, že by nebol proti? Nech bolo tým nevysloveným odkazom čokoľvek, zabralo to.

Pani Fehlingová súhlasila. „Tak teda dobre. Iste bude pre teba zaujímavejšie sprevádzať pani Kolbeovú, ako tráviť čas so mnou, starou kuchárkou.“ Marie chcela protestovať, že pani Fehlingová nie je stará ani nudná, ale kuchárka mávla rukou. „To je v poriadku. Dôležité je, aby sme sa vrátili domov spolu.“

Ženy si opäť vymenili významné pohľady a Marie si bola istá, že si navzájom sľúbili, že nevlastná matka sa o jej dobrodružstve nedozvie. Takto to bolo všetko ešte vzrušujúcejšie!

„Takže sme dohodnuté,“ uzavrela Berta Kolbeová. „Stretneme sa o hodinu na tomto mieste?“

„Budem tu,“ potvrdila pani Fehlingová a srdečne sa usmiala.

Berta Kolbeová zamierila rovno do Dralleho parfumérie na Mönckebergstraße. „Môj manžel sa o tom nesmie dozvedieť,“ pošepekala dievčaťu sprisahanecky. „Aj Dralle vyrába mydlá, takže je to náš konkurent, ale ja ich parfumy jednoducho zbožňujem. Okrem toho, nikdy nezaškodí poznať konkurenciu.“

Marie bola už aj tak v siedmom nebi, no teraz sa cítila veľmi dôležite a vážne prikývla. S pani Kolbeovou majú spoločné tajomstvo.

Nad dverami obchodu zazvonil zvonček a privítala ich omamná zmes vôní. Marie sa ako v opojení rozhládala okolo

seba a mala pocit, že sa ocitla v raji. Kam sa pozrela, všade videla umelecky brúsené fľaštičky, v ktorých sa trblietali rôznofarebné tekutiny. Ako v rozprávkovom paláci, pomyslela si.

Predavačka vo výzore a v elegancii ani trochu nezaostávala za továrnikovou manželkou. „Dobrý deň, pani Kolbeová,“ pozdravila ju prekvapene, ale srdečne. „Čomu vďačíme za vašu návštevu? A koho ste k nám priviedli?“

„To je Marie Carstensová,“ predstavila pani Kolbeová dievča. Marie sa uklonila.

„Teší ma, že ťa spoznávam, slečna Marie,“ priateľsky povedala žena s dohora vyčesanými blond vlasmi.

„Marie sa zaujíma o vône, možno by sme pre ňu našli vhodný parfum,“ vysvetlila Berta Kolbeová.

„Tak sa na to pozrime.“ Predavačka vzala z regálu nádherný flakón. „To je *Extrait de Lilas*, dámsky parfum od značky Deletrez. Je úplne nový.“

„To znamená orgován,“ preložila Marie.

„Vieš naozaj dobre po francúzsky,“ pochválila ju predavačka. „Určite máš dobrého učiteľa. Páči sa mi, keď sa dnešné mladé dámy učia francúzštinu.“

„Ďakujem,“ odvetila Marie hrdo. „Ale náš učiteľ nevie veľmi dobre po francúzsky. Moja nevlastná matka pochádza z Alsaska-Lotrinska. Doma s nami často hovorí touto rečou.“

„Tak to máš šťastie,“ povedala predavačka, „ak sa tam niekedy vyberieš, budeš mať všetky dvere otvorené.“

Marie, ktorá doteraz považovala za samozrejmé, že hovorí po francúzsky, sa potešila: aspoň takto im matka darovala kúsok šíreho sveta.

Opatrne prechádzala prstom po flakóne a prezerala si regály. Všetky tie krásne fľaštičky ju naplňali hlbokou spokojnosťou, napokon, ukrývali sa v nich najkrajšie vône sveta. Bolo nemysliteľné, aby tie tekuté klenoty – áno, presne tak Marie pripadali – boli v nepeknych nádobkách!

Predavačka medzitým otvorila flakón a zľahka potrela dievčaťu zápästie parfumom. „Podme zistiť, či naozaj vonia ako orgován,“ povedala.

Vzácnny elixír na dotyk príjemne chladil. Marie zdvihla zápästie k nosu a zhlboka vdýchla vôňu. Bola neskutočná. Ako keby sa v jedinej kvapke ukrývali všetky orgovány sveta.

„Zdá sa, že sa ti páči,“ skonštatovala predavačka. Marie horlivo prikývla a žena vybrala z regálu ďalšiu skvostnú fľaštičku. „Pretože si taká bystrá, neprezradím ti, ako sa táto vôňa volá ani aké sú v nej vonné látky. Som zvedavá, či na to prídeš sama.“

„Vanilka,“ okamžite uhádla Marie. „Pripomína mi môjho ocka, keď fajčí fajku. Ale vonia oveľa lepšie. Elegantnejšie. Trochu ako parfum pani Kolbeovej. A...“ Hľadala slová. „Som ako očarovaná. To vôňa ockovej fajky nedokáže.“

Berta Kolbeová sa usmiala. „Správne, je to vanilka. Poznám tabakovú vôňu tvojho otca – fajčí ten istý druh ako môj manžel. Už si sa naučila dve veľmi dôležité veci: Po prvé, vždy záleží na dávkovaní vône, teda na použítom množstve. Nesmie jej byť príliš veľa ani príliš málo a musí sa hodiť k ostatným vôňam. Po druhé, vône sú nositeľmi spomienok. Každý človek má svoju vlastnú vôňu a parfum sa k nej musí hodiť. Preto vonia ten istý parfum na dvoch ľuďoch odlišne.“

Marie počúvala s vyvalenými očami. „Nositeľmi spomienok?“ zopakovala zasnene. „Keď zacítim škoricu, vždy si spomeniem na pani Fehlingovú. Asi preto, že mi často pečie moje obľúbené škoricevé koláčiky.“

„Vidíš,“ povedala Berta Kolbeová. „Preto niektoré ženy parfumujú ľúbostné listy. Aby adresáta po otvorení listu vôňa očarila a aby si ju spájal s dámou svojho srdca.“

Marie sa zapýrila. Nebola zvyknutá, aby niekto tak otvorene hovoril o láske.

„Chcela by si vyskúšať ešte jeden parfum?“ spýtala sa predavačka a pomohla tak Marie z rozpakov.

Tá horlivo prikývla.

„Môžeš vyskúšať tri vône po sebe, viac radšej nie, mohlo by to pomýliť tvoj čuch.“ Vzala ďalší flakón. „Opäť je to kvet – a príbeh, ktorý s tou vôňou súvisí. Už si sa dozvedela, že vône sú nositeľmi spomienok a že každá vôňa má svoj príbeh. Vlastne viacero príbehov, lebo každá žena, ktorá tú vôňu nosí, má svoj vlastný. Ale tento je výnimočný. Ak chceš, poviem ti ho.“

„Áno, prosím,“ požiadala Marie s vážnym výrazom. „Ale najskôr tú vôňu.“

Predavačka sa už chystala odzátkovať flakón, no Berta Kolbeová jej ho so šarmantným úsmevom vzala z ruky. „Poradíme si samy,“ povedala.

„Iste, pani Kolbeová,“ povedala predavačka úctivo. „Dajte mi vedieť, keby ste niečo potrebovali.“ S týmito slovami sa vzdialila a pustila sa zoraďovať fľaštičky v jednom z regálov.

Marie za ňou sklamane hľadela. Teraz sa ten príbeh nedozvie. A tiež jej bolo trochu nepríjemné, že pani Kolbeová poslala predavačku preč. Neodvážila sa však spýtať na dôvod a radšej pozorovala, ako pani Kolbeová otvára flakón s medailónom, na ktorom bol obraz peknej ženy z profilu, a z neho sa okamžite začala šíriť nebeská vôňa.

„Fialka,“ opäť správne uhádla Marie.

„Naozaj máš dobrý nos,“ pochválila ju Berta Kolbeová. „Je to parfum *Marie-Louise* od Edouarda Pinauda, aj táto vôňa je nová. Dostala meno po žene na medailóne, ktorá naozaj žila a milovala fialky, preto sa Pinaud rozhodol pre vôňu fialiek.“

„Volá sa rovnako ako ja,“ zvolala Marie. „Možno preto sa mi tak páči.“

„Mária Lujza bola Napoleonova milenka,“ rozhovorila sa Berta a Marie sa ulavilo, že aj pani Kolbeová príbeh pozná. „Jej žena Jozefína mala rada ruže. Jej zámok v Malmaison obklopovala veľká záhrada plná ruží, ktoré rád maľoval slávny maliar Pierre-Joseph Redouté. Okrem ruží mala rada aj pižmo a vôňu

pižma použila na to, aby sa pomstila Napoleonovi za jeho neveru.“

Berta sa na okamih zarazila a zvažovala, či je táto téma vhodná pre detské uši, no keď zbadala Mariin fascinovaný výraz, pokračovala: „Cisár kvôli Márii Lujze opustil Jozefínu a tá sa mu pomstila tak, že jeho izby prevoňala pižmom, ktoré tak veľmi nenávidel.“

Marie sa zachichotala.

„Napoleon sa tej vône dlhý čas nezbabel, pižmo totiž cítiť oveľa dlhšie ako ktorúkoľvek inú vôňu.“

Dievča chápavo prikývlo. „Chudák Napoleon. Ani mne pižmo príliš nevoní.“ Potom sa spýtala: „Bol aspoň s Máriou Lujzou šťastný?“ Nevdojak si predstavila svojich rodičov a premýšľala, či je otec so svojou druhou manželkou stále šťastný. Neverila tomu.

Továrnikova žena pokrútila hlavou. „Nie. Keď Napoleon prehral vojny, navzájom sa odcudzili. Mária Lujza sa presťahovala do Parmy a zaľúbila sa do vône fialiek, ktoré tam rástli vo veľkom. Tak ako sa Jozefína stala symbolom ruží, stala sa Mária Lujza symbolom fialiek.“

„Myslím, že vôňa fialiek je aj moja vôňa,“ povedala Marie. „Je to vôňa Márií.“

Pani Kolbeová sa usmiala. „Rada by som ti ju darovala.“

„Och,“ vykĺzlo ohromenému dievčaťu. „To je... to je od vás veľmi milé, ďakujem.“

„Je mi potešením,“ usmievala sa pani Kolbeová.

Marie sa zrazu zachmúrila.

„Čo sa stalo? Vôňa sa ti nepáči? Môžeme vybrať inú.“

„Maman by to nedovolila. Určite by ma hrozne vyhrešila.“

Pani Kolbeová sa k nej naklonila. „Nemusí sa o tom dozvedieť. Môžeš fľaštičku niekam skryť a z času na čas k nej privoňať. Každé dievča by malo mať malé tajomstvá, a ak sú takéto pekné, je to úplne v poriadku.“

„Tak dobre,“ povedala Marie vážne. „Ak je tak, môžete mi tú voňavku darovať.“

O pol hodiny neskôr sa Marie ešte stále cítila ako v siedmom nebi. Keďže im do stretnutia s pani Fehlingovou zostalo trochu času, pani Kolbeová ju pozvala na čaj a zákusok do exkluzívnej Hübnerovej kaviarne, kde sa stretávala hamburská nóbl spoločnosť a kam, ako vedela Marie, chodievala aj Mária, grófká von Bismarck-Schönhausen, dcéra bývalého ríšskeho kancelára. Ďalšia menovkyňa. Jedlo tu objednával aj cisárov osobný kuchár.

Zatiaľ čo Marie pila čaj a pochutnávala si na lahodnom zákusku – samozrejme, na obľúbenej Hübnerovej marcipánovej torte –, stále znova si prikladala zápästie k nosu, aby sa nadýchla vône. „Akoby aj zákusok voňal rovnako,“ povedala.

„Nie div,“ vysvetlila Berta Kolbeová. „V твоjich chuťových bunkách sa stretáva oboje.“ Zamyslene sa usmiala a potom pokračovala: „Máš mimoriadne vyvinutý čuch. Pred mnohými rokmi žil istý človek, ktorý bol na tom podobne, a práve jemu vďačíme za naše nebeské mydlo.“

Marie od zvedavosti zabudla na zákusok. „Kto to bol?“ spýtala sa.

„John Sharp Douglas. Po ňom je pomenovaný náš podnik. Bol to mladý Škót, ktorý sa v roku 1820 presťahoval do Hamburgu. Chcel založiť továreň na výrobu mydla.“

„A prečo to neurobil doma v Škótsku?“ chcela vedieť Marie.

„Dane z mydla tam boli príliš vysoké. Vieš, čo sú dane?“

„Peniaze, ktoré sa musia platiť štátu. Ocko sa kvôli nim často rozčuluje.“

Berta sa zasmiala a napila sa čaju. Marie fascinovane sledovala, ako pritom elegantne dvíha malíčok. „Vidíš? A rozčulovali aj Johna Sharpa Douglasa. V Škótsku to bolo, aspoň čo sa týkalo mydla, ešte oveľa horšie ako tu. Nechcel platiť také vysoké dane, preto prišiel do Hamburgu.“

„A páčilo sa mu tu?“ vyzvedala Marie.

„Ó áno, veľmi,“ odvetila Berta. „Ja som ho nepoznala, ale jeho synovia, ktorí po ňom zdedili továreň, to vraveli môjmu manželovi. Keď John Douglas vystúpil z lode, okamžite ho očarila vôňa prístavu a korenia. Vraj sa do Hamburgu zaľúbil práve vďaka tejto vôni.“

„Tomu veľmi dobre rozumiem. Aj ja mám rada vôňu nášho mesta.“

„A keď sa John zaľúbil do mesta, zaľúbil sa aj – do istej ženy,“ rozprávala ďalej pani Kolbeová.

Marie sa zachichotala.

„Johanna Beckerová bola krásna a zámožná. V roku 1830 sa zosobášili. V tom istom roku zaznamenala Douglasova továreň prvý veľký úspech. Johanna mu priniesla šťastie.“ Berta sa odmlčala a usmiala sa na Marie. „Priveľa rozprávam. Vôbec sa nedostaneš k svojmu zákusku.“

„Ach!“ Marie sa zmätene pozrela na zákusok. „Úplne som naň zabudla. To sa mi nestáva.“

„Aj čaj už budeš mať studený.“

Marie sa náhlivo napila. „Aj tak mi povedzte, čo bolo ďalej,“ požiadala. „Je to napínavé. Sľubujem, že pri tom budem ješť.“

„Veľmi rada,“ súhlasila pani Kolbeová. „Aj mňa ten príbeh fascinuje. Kde som prestala?“

„Ako sa pán Douglas v roku 1830 oženil a dosiahol úspech.“

„Správne. V tom roku sa mu podarilo zjednodušiť výrobný proces, takže mohol mydlo predávať za nižšiu cenu. Vďaka tomu si ho mohlo kúpiť viac ľudí. Predtým bolo veľmi drahé.“

„Mohol ho predávať lacnejšie, lebo jeho výroba bola rýchlejšia?“ spýtalo sa dievča.

„Presne tak. Čas potrebný na výrobu stojí peniaze. Spomeň si na zamestnancov svojho otca. Dostávajú od neho peniaze. A čím viac času na niečo potrebujú, tým je to drahšie.“

Marie to bolo jasné.

„Takže si mydlo mohlo dovoliť viac ľudí, a tak sa, samozrejme, zvýšil aj Douglasov obrat. Škót už vtedy pochopil niečo, čo si si všimla aj ty.“

Marie ju napäto sledovala.

„Že voňavé veci majú byť luxusne a pekne zabalené. To isté, čo platí pre parfumy vo flakónoch, ktoré si toľko obdivovala, platí aj pre mydlá. John ich dal pekne zabaliť a označiť etiketou – a ľudia sa o ne doslova bili. Bol to obrovský úspech. Okrem toho vedel, ako dostať svoje výrobky do povedomia ľudí. Propagoval ich napríklad aj Goetheho a Schillerov rodinný lekár. Môj manžel mal šťastie, že pred desiatimi rokmi podnik prevzal – a jeho otec ho zasa prevzal desať rokov predtým od synov Johna Sharpa Douglasa.“

Marie bola ohromená. Musí byť vzrušujúce otvoriť si vlastný podnik ako pán Douglas. Najlepšie malú parfumériu, takú, do akej ju dnes zaviedla milá pani Kolbeová.

* * *

Carstensovci a ich personál obývali dva byty na treťom poschodí a podkrovie v nájomnom dome na Isestraße 89 v exkluzívnej hamburskej mestskej časti Harvestehude. Heinrich Carstens sa vypracoval z mlynára na úspešného obchodníka s obilím a korením, preto sa pred piatimi rokmi presťahovali z holštajnského Kellinghusenu do Hamburgu. Marie svoj domov pri malebnom Isebeckom kanáli milovala, no po výlete do sveta voní bol príchod domov krutým vytriezvením. Odile s Annou sa už vrátili od lekára, a keď nevlastná matka nenašla staršiu dcéru doma, hystericky vystrájala. Hneď vo dverách zahrnula pani Fehlingovú výčitkami, vraj ako si to predstavuje vziať jej dcéru na nákupy ako nejakú slúžku. Kuchárka znášala kázeň mlčky a so skloneňnou hlavou; Marie ju však poznala dosť dobre, aby vedela, že je viac nahnevaná ako zronená. Paňou domu bola síce Odile, ale

kuchárka akoby nad ňou mala prevahu, aspoň Marie to tak vnímala. No aj tak sa pokúsila pani Fehlingovú brániť. „Ale ocko povedal, že máme viac chodiť na čerstvý vzduch,“ pripomenula.

Kiežby sa však nebola ozvala, lebo nevlastná matka obrátila svoj hnev proti nej. Odile pristúpila k dcére. „Ako to voniaš?“ zmenila tému. „Ako nejaká... nejaká...“ rozhorčene lapala dych. „Kde ste vlastne boli?“

„Iba sme sa prechádzali po meste. Veď vieš, ako to tam vždy vonia všetkým možným... teda na trhu,“ jachtala Marie.

„Hm,“ pozrela na ňu nedôverčivo nevlastná matka a potom si povzdychla. „Choď do svojej izby! Poviem Tinette, aby ti napestila vaňu, nech zo seba zmyješ ten... hrozný zápach, skôr než vám začne vyučovanie. Nehorázne!“

Marie sa s úľavou rozbehla po schodoch do vrchného bytu, kde mali s Annou izby.

Anna! Nevedela sa dočkať, kedy sestry, svojej najlepšej priateľke a dôverníčke, porozpráva o svojom vzrušujúcom dopoludní. A kedy jej ukáže fľaštičku s parfumom, ktorú skrývala vo vrecku sukne.

Kvôli Anninmu termínu u lekára mali sestry v ten deň vyučovanie iba popoludní. Ich domácim učiteľom bol pán Kalkbrenner, poplavý muž so šišatou hlavou, okuliarmi s kovovým rámom a zovretými perami, ktorý si výborne rozumel s ich prísnou nevlastnou matkou. Marie sa na hodine matematiky trápila, zato Anne išlo počítanie ľahko, čo jej sestra nevedela pochopiť. Aký nudný a nezáživný je svet čísiel, hovorila si, aký sivý v porovnaní s voňavým a farebným svetom, ktorý práve spoznala.

Keď pán Kalkbrenner konečne prešiel k zemepisú, prejavila oveľa väčší záujem. Premýšľala, ako to asi vonia v tej alebo onej časti sveta a či má každý región vlastnú vôňu – ako Parma v Taliansku voňajúca fialkami. No keď sa na to spýtala učiteľa, pozrel sa na ňu, akoby sa ho jej otázka dotkla, a vyhlásil, že výlet

do mesta jej očividne nespravil dobre. Marie si vymenila so sestrou nahnevany pohľad a rukou nahmatala malý flakón, ktorý mala ešte vždy vo vrecku sukne. Flaštičku, v ktorej sa skrývali všetky jej sny. Látka, ktorá ovplyvní celú jej budúcnosť.

* * *

„Konečne,“ potešila sa Anna, keď sa otvorili dvere a Marie vkĺzla do jej izby. „Už som si myslela, že neprídeš. Nevieš sa dočkať, kedy mi všetko porozprávaš. Neboli ste iba na trhu, však?“

„Odkiaľ to vieš?“ spýtala sa Marie, nadvihla prikrývku a vliezla k sestre do postele.

„Na rybom trhu to nevoní parfomom,“ skonštatovala Anna.

„Máš pravdu.“ Marie siahla do vrecka nočnej košele a vybrala flaštičku. „Je v nej ukryté tajomstvo,“ povedala, „a naša budúcnosť.“

Anna sa posadila a prstami opatrne prešla po umelecky vyhotovenom flakóne.

„Je nádherná,“ zašepkala.

„Otvorím ju, aby si mohla privoňať. Ale daj pozor, aby si nevyliala ani kvapku. Maman by si to ráno všimla a bola by ešte podozrievavejšia.“

Marie otvorila flaštičku a zdvihla ju k Anninmu nosu. Dievča sa nadýchlo a zasnene zatvorilo oči. „Voní úchvatne,“ nadýchla sa. „Odkiaľ ju máš?“

Marie jej vyrozprávala celý príbeh. V tú noc si sestry slúbili, že keď budú dospelé, otvoria si vlastnú parfumeriu a prinesú do Hamburgu vôňu z celého sveta.